

Wees Gelukkig

Wees Gelukkig

Dit is mijn kant van de medaille

Anneke Brouwers

Schrijfster: Anneke Brouwers
Foto auteur: Gaston Huijsmans
ISBN: 978 94 643 5524 6
© 2021 Anneke Brouwers

Welkom bij mijn kant van de medaille

1

“Kan je daar dood aan gaan?” vroeg ik aan mijn moeder. De tranen rolde over haar wangen, dat had ik nog nooit bij haar gezien,

“Dat kan” antwoorde ze.

“Maar ga jij daar dood aan?” vroeg ik haar. Ik keek haar aan terwijl ze haar hoofd wegdraaide.

“Dat kan” antwoorde ze nogmaals. Het voelde net als toen mijn moeder mij het geheim van Sinterklaas vertelde, die spanning van toen was er nu weer. Het is vervelend om te moeten horen, en jammer dat het zo is. Maar de nieuwsgierigheid naar de toekomst staat voorop.

Het was al donker geworden buiten en de tv klonk zachtjes op de achtergrond, het was al bijna bedtijd maar ik wilde eigenlijk nog zo lang mogelijk beneden blijven zitten. Ik was wel benieuwd wat de ziekte van mama betekende maar de reclame was afgelopen en ik wilde heel graag de rest van dit programma verder kijken. Ik kroop tegen mijn moeder aan en samen keken we het programma af.

Toen het bedtijd was bracht mijn moeder mij naar boven en hielp mij met het aandoen van mijn pyjama. Elke avond zongen we een liedje naar de sterren.

Ik zie een ster, hij staat nog ver. Maar strakjes komt ie dichterbij. Ik zie een lach, een lieve lach, die is alleen bestemd voor mij.

Ik sliep altijd bij mijn moeder in bed omdat ik bang was voor geesten in het donker. Ze stopte mij in en gaf mij een kus op mijn hoofd. Terwijl ze de trap af liep riep ik nog snel “i love you!” dit deed ik elke avond als mijn moeder mij had ingestopt. “i love you too” riep ze dan terug.

In bed beeldde ik me de knobbel in mijn moeders borst in en hoe deze er ooit voor zou zorgen dat mijn moeder dood zou gaan.

2

“Ga je een keer mee?” vroeg ze elke week als het weer zo ver was. Ik weigerde dat altijd, ik vond het maar een eng idee wat ze daar in dat ziekenhuis allemaal met mijn moeder deden, ik hoefde echt niet te zien hoe mijn moeder aan het pijnlijden was. Toch bleven de vragen over kanker door mijn hoofd spoken.

Daarom besloot ik toch maar een keer mee te gaan. Ze had er nu al zó vaak om gevraagd. Nog een pluspunt, vrij van school. Mijn moeder had mij al een paar keer verteld over een grote witte ronddraaiende machine die dan zorgde dat de kanker kapot ging.

We kwamen aan bij een enorm ziekenhuis. Ik herkende de verpleegster aan haar witte pakje doordat ik al een keer eerder in een ziekenhuis was geweest toen mijn opa een longontsteking had. Overal liepen mensen met een rollator, een rolstoel of krukken. Er liepen zelfs mensen met van die zakjes aan een stok zoals je dat altijd op tv ziet. Ik kon me maar lastig indenken dat mijn moeder bij deze club zieke mensen hoorde.

Het ziekenhuis was niet alleen groot van buiten maar van binnen leek het wel een doolhof gelukkig wist mijn moeder de weg.

We kwamen aan op de kanker afdeling en namen plaats in de wachtkamer. Er stond speelgoed, wat waarschijnlijk moest betekenen dat kinderen ook kanker konden krijgen. Mijn moeders naam werd omgeroepen en we stapten binnen in een krappe kleedkamer waar mijn moeder haar shirt en BH uit deed. Na een tijdje werd er op de voor mij nog onbekende deur geklopt en stond daar een mannelijke dokter met grijze haren en een lange witte jas.

Samen met deze dokter stapten we binnen in een hele donkere kamer. Midden in de kamer stond een grote machine, het leek een beetje op een donut. Bij het gat van de donut zat

een soort van plank om op te liggen. “Daar gaat je moeder straks op liggen en dan laten we de machine langzaam om haar heen draaien” zei de dokter terwijl hij naar de donut stond te wijzen.

Mijn moeder ging op de plank liggen en ik liep met de dokter mee naar een aparte kamer. Ik mocht niet in de kamer staan terwijl het apparaat aanstond want dat was gevaarlijk. Het was gevaarlijk om in die ruimte te zijn, alleen als mijn moeder daar in lag moest het haar beter maken. Dat vond ik wel gek. Door de ramen van de kamer zag ik hoe de grote brommende machine om mijn moeder heen begon te draaien. Toen de machine ophield met draaien liep ik naar de wachtkamer. Na een tijdje kwam mijn moeder weer aangekleed en wel uit haar hokje. Ze zag er nog steeds hetzelfde uit als van te voren. Ze had een boekje gekregen van de dokter en ze gaf het aan mij.

Het boekje heette Radio Robbie. Blijkbaar deden ze mijn moeder helemaal geen pijn in het ziekenhuis, ze raakte haar niet eens aan. Zo kon ze toch nooit beter worden? In de auto begon ik voorzichtig door het boekje te bladeren, het was een verhaaltje. Een verhaaltje over Radio Robbie. Radio Robbie was een superheld die slechteriken in mama dood maakte. Deze slechterik was een tumor, kanker dus.

Radio Robbie zat in dat donut machine en wanneer de machine aan werd gezet kwam Radio Robbie naar buiten en ging hij door de huid van mijn moeder haar lichaam in. Hij was blijkbaar echt super mega klein waardoor niemand hem kon zien, maar hij deed wel zijn werk. Radio Robbie vocht tegen de tumor waardoor de tumor beschadigde en ging krimpen. Op die manier werd mijn moeder dus beter.

Toch moest mama nog een operatie, bij die operatie gingen ze de tumor eruit halen. Mijn moeder hield er een super stoer groot litteken aan over. Ook kon je wel zien dat ze er iets uit hadden gehaald want haar rechter borst was nu iets kleiner dan de linker.